

ULJASMAA

LEIJONAN VALA

SOTURI-
KISSAT-
SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ERIN HUNTER

ULJASMAA

LEIJONAN VALA

SUOMENTANUT
VILLE VIITANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ULJASMAA

Leopardimetsä

Vesikuoppa

Pelottomanlauman reviiri

Hyeenaluola

Salamapuu

Jätinlauman revüri

Esi-isiemme tasanko

Laakso

Vuori

Erityiskiitokset Gillian Philipille

Englanninkielinen alkuteos
BRAVELANDS: OATHKEEPER

Copyright © 2020 by Working Partners Limited
Sarjan luonut Working Partners Limited
Kartan kuvitus © Virginia Allyn 2020
Kuvitus © Owen Richardson 2020
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Ville Viitanen ja WSOY 2022

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-47277-4
PAINETTU EU:SSA

ESINÄYTÖS

Joitain vuosia aiemmin...

Aurinko hehkui kirkkaana ja valkoisena Uljasmaan yllä ja verhosi koko savannin kalpean sokaisevaan loisteseensa. Joet erottuivat kaukana alapuolella kapeina hopeanhohtoisina viivoina ja metsät samean vihreinä läiskinä. Isoharjan terävä katse erotti hänen oman varjonsa, joka värjyi kullankeltaisen ruohotasangon yllä. Muutama kirahvi kallisti sarvien koristamaa päätänsä taakse seuratakseen yli liihottavan suuren keisarijalokotkan lentoa. Kirahvien korvat kääntyivät ja värähtelivät hetken. Sitten he totesivat, että vaaraa ei ollut, ja palasivat jatkaamaan ruokailuaan korkeiden akaasioiden latvustossa.

Isosarjan katse siirtyi eteenpäin ja etsi sopivaa kohdetta, kuten aina. Joka hetki, väsymättä. Hänen poikasillaan oli nälkä, ja heidän ravintoa vaativat nokkansa olivat alati ammollaan. Hän oli viipynyt metsästysretkellään jo liian kauan. Hänen

mieltään hallitsi vuoroin huoli pesästä, vuoroin tarve löytää poikasille syötävää. Yksin ollessaan poikaset olivat suojojattomia ja alttiita röyhkeiden petojen hyökkäyksille.

Tuolla! Jokin liikahti ruohotasangolla kaukana hänen alapuolellaan. Se oli värähtelevä tumman kullan sävyinen varjo, joka kiisi varomattomasti suoraan avoimen tasangon halki. Otus kenties pakeni jotakin petoa, sillä se oli liian piittaamaton tai hätääntynyt vilkaistakseen taivaalle, missä vaani toisenlainen vaara. Isoharja käänsi siipiään aavistuksen verran ja laskeutui alemmas voidakseen seurata otuksen liikkeitä tarkemmin.

Se oli leijonanpentu, nyt hän lopulta erotti sen kunnolla. Se horjahteli aina muutaman askeleen välein mutta onnistui vielä vakauttamaan kulkunsa ja jatkamaan eteenpäin. Otus pakeni silmittömästi, kuin sillä olisi ollut perässään lauma sakaaleja, jotka olivat aivan sen lyhyessä hännässä kiinni. Isoharja ei nähnyt missään saalistavia petoja – pentu oli kai onnistunut karistamaan ne kannoiltaan jo aiemmin, siis jos takaa-ajajia oli koskaan ollutkaan. Siitäkin huolimatta se viiletti sitkeästi eteenpäin ilmeisen pelokkaana.

Isoharja ei tuntenut sääliä väsynyttä pikku leijonaa kohtaan. Hänen omat jälkeläisensä odottivat häntä kaukana pesässä nokat avoinna ja vatsat tyhjinä. Tästä eksyneestä ja pelon ajamasta pennusta, laumattomasta ja emottomasta leijonasta, hän saisi helpon saaliin.

Äkkiä alkoi näyttää siltä, että saalis olisi vielä paljon helpompi kuin hän oli kuvitellutkaan, sillä juuri kun hän kallisti päätään ja kaartoi alemmas, pikku leijona kompastui taas. Tällä kertaa se ei kyennyt pysyttelemään pystyssä ja rojahti etukäpäliensä yli kuivaa tasankoa vasten niin että rysähti.

Isoharja kallisti siipiään ja lähti äänettömään syöksyyn. Pentu makasi liikkumatta maassa – se oli kai halkaissut hauraan kallonsa johonkin tasangolla lojuvista kivenmurikoista. Kenties se ehti jo heittää henkensä? Totisesti! Suuri henki oli tänään ylen suosiollinen Isoharjalle ja hänen poikasilleen!

Isoharja pudottautui maahan ja upotti äärimmilleen ojentamansa kynnet pennun veltoihin kylkiin. Hän tunsi, että veri sykki yhä heikosti leijonan suonissa. Pentu oli siis vielä elossa, mutta enää se ei voinut kohtaloaan paeta. Emolinnun leveät siivet alkoivat piestä ilmaa voimakkain iskun, ja hän kohosi hetkessä takaisin taivaalle pentu tiukasti kynsiensä puristuksessa.

Saalis oli painavampi kuin Isoharjan uhreiksi tavallisesti päätyvät jänikset ja tamaanit, mutta kotka oli päättänyt vakaasti, ettei irrottaisi otettaan tästä Suuren hengen suomasta lahjasta. Hän jatkoi sitkeästi eteenpäin, vaikka siipien lihaksia särki, ja nousi niin jyrkästi kuin vain pystyi päästäkseen liitelemään korkealla yläilmoissa kulkevien virtausten varassa. Kun hän viimein sai pesänsä näkyviin ja alkoi lähestyä pienen metsikön keskellä kohoavan makkarapuun yläoksaa, hänet täytti uupumuksensekainen riemu.

Hän pudottautui pesään hiukan kömpelösti räpytellen ja tiputti taakkansa sekalaisista oksista kyhätyn rakennelman keskelle niin että jysähti. Poikaset havahtuivat heti. Ne kerjäsivät innokkaasti silmät välähdellen ja nokka ammoltaan, ja ilma täyttyi nälkäisestä piipityksestä. Isoharja ei kuitenkaan malttanut olla kutsumatta kumppaniaan. Hän halusi, että poikasten isäkin saisi ihastella upeaa saalista. Isoharja oikoi kipeitä siipiään ja hypähteli aavistuksen edemmäs oksalle kiljaistakseen

voitonriemuisen kutsuhuudon, josta kumppani tietäisi palata pesälle. Tästä saaliista riittäisi syötävää moneksi päiväksi paitsi nälkäisille poikasille myös itse kotkaparille.

Sitten jostain hänen takaansa kuului outoa rapinaa, sieltä missä pesää kannatteleva oksa yhtyi puun tukevaan runkoon. Isoharja pyöräytti päänsä oitis ympäri.

Leijonanpentu liikkui. Se räpytteli silmiään ja maukui vai-measti ja keinahteli puolelta toiselle saadakseen punnerrettua itsensä etutassujen varaan.

Isoharjan täytyi toimia. Pentu saattaisi pudota puusta ja päätyä jonkun toisen petoeläimen kynsiin. Kotkaemo hyppi oksaa pitkin takaisin pesälle ja avasi vahvan ja kaarevan nokkansa iskeäkseen sen pennun kaulaan ja tehdäkseen lopun pikku leijonan sääliävästä vastustelusta.

Yhtäkkiä puun lehvistön seasta putkahti esiin vieras naama: pitkäkuonoiset, teräväkatseiset ja älykkäät kasvot. Niiden meripihkan väriset silmät välähtelivät kohdatessaan Isoharjan katseen.

Paviaani! Isoharja päästi kimeän ja kiukkuisen kiljaisun ja levitti siipensä äärimilleen, niin että hänen varjonsa peitti paviaanin kokonaan alleen. Otus ei edes säpsähtänyt. Se pyöräytti huulensa pois pitkien ja keltaisten raateluhampaidensa päältä ja rääkäisi kotkalle pilkallisen uhkauksen. Sitten paviaani syöksyi eteenpäin, livahti aivan Isoharjan suurten siipien ali pesään ja nappasi käpälällään otteen leijonanpennun niskavilloista.

Paviaani livisti ennen kuin Isoharjan isku ehti perille asti. Hän sai nokkaansa vain risuja ja lehtiä. Kotkaemo kiljaisi tuskastuneena ja räpytteli siipiään, mutta paviaanista ei näkynyt

enää jälkeäkään. Vain muutama kuivunut lehti leijui ilmassa ja putosi rapisten puun juurelle.

Saalis oli poissa, ja Isoharjan täytyi aloittaa päivän metsätysretki kokonaan alusta. Turha hänen enää oli raivota, tai haikailla menetetyin ateriain perään.

Se siitä Suuren hengen suopeudesta sitten!

LUKU 1

Harmaa savu nousi kosteina kiehkuroina kohti sinistä taivasta ja ajelehti ruohotasangon poikki, kunnes väreilevä kuumuus nielaisi sen sisäänsä. Metsä, joka oli aiemmin ollut niin rehevän vihreä, oli nyt runneltu ja mustunut autiomaa täynnä mutaa ja elottomia kantoja. Äkillinen sadekuuro oli väistynyt ja jättänyt jälkeensä katkeran löyhkän.

Peloton seiso liikkuematta, pää korkealla ilmassa ja hännän-pää nytkähdellen. Hänen uusi laumansa odotti ääneti aivan hänen takanaan. Hänen ei tarvinnut kääntyä katsomaan heitä. Hän aisti heidän läsnäolonsa. Oli kuin heidänkin voimansa olisi virrannut hänen kehonsa läpi.

Ja nyt hän tarvitsi joka pisaran tuota kätkeytyä voimaa. Hänen edessään nimittäin seiso mustaharjainen hirviö, jonka kaikki luulivat kuolleen. Peloton itse ei tietenkään ollut sitä suostunut uskomaan. Hän oli tiennyt koko ajan, että tämä otus

oli edelleen elossa – hän oli tuntenut sen suonissaan, aistinut Uljasmaan lakeuksilla viipyilevän pahantahtoisen mielen läsnäolon. Tämä raakalainen oli surmannut hänen isänsä Uskollisen, tämä murhaaja oli voittanut vääryydellä hänen ottoisänsä Jalon, tämä sydämetön julmuri oli seurannut hyväksyvästi vierestä, kun hänen emonsa Nopsan silmät oli raadeltu sokeiksi.

Jätti. Leijona, jonka olen vannonut tappavani.

Kun mustat, hulluutta hehkuvat silmät lukkiutuivat Pelottoman silmiin, koko hänen vartalonsa alkoi täristä vihasta. Hän kohtasi katseen järkähtämättä.

Myös Jätillä oli tukenaan lauma, mutta hänen takanaan seisovat pedot eivät olleet leijonia. Nämä otukset, jotka odottivat niskaharjakset pystyssä, pienet terävät hampaat paljaina ja keltaiset silmät pahantahtoisesti loistaen, olivat pelätyt kultasudet, jotka olivat syösseet koko Uljasmaan jo useita kuunkiertoja jatkuneen sekasorron valtaan ja vuodattaneet siinä sivussa suunnattomat määrät verta. Sudet astelivat ja vaaniskelivat Jätin takana, ja niiden liikkeissä oli voimaa ja sulokkuutta, joka toi mieleen leijonalauman. Peloton tiesi, mistä se johtui: sudet olivat anastaneet omakseen surmaamiensa leijonien ominaisimmat piirteet ahmiessaan uhriensa kuolemattoman hengen.

Jätin pehmeän pahaenteinen murahdus rikkoi hiljaisuuden. ”Olet kasvanut, Peloton.”

”Totta.” Pelottoman vastaus oli päättäväinen ja selkeä, toisin kuin hän oli pelännyt. ”Olen nyt tarpeeksi vanha täyttääkseni valani, Jätti. Olin vasta pentu, kun vannoin tappavani sinut, mutta sen lupauksen aion myös pitää.” Hän jännitti lapojensa lihakset ja paljasti hampaansa. ”Haastan sinut taisteluun, murhaaja. Sinä vastaan minä. Tässä ja nyt.”

Ennen kuin hän ehti ottaa kahtakaan askelta Jättiä kohti, hänen laumansa suunnasta alkoi kuulua pelokkaita henkähäyksiä.

”Odota!” Julma kähisi.

Jätin rinnalle syöksähti pienempi leijona: se oli Kauhea, hänen ylimielinen pentunsa, Julman sisko. Kauhea irvisti pilkallisesti, niin että pienet ja terävät hampaat välähtelivät.

”Anna kun minä tapan Pelottoman sinun puolestasi, isä.”

Jätti vilkaisi alas Kauhean suuntaan. Hänen silmänsä hehkuivat mielihyvystä.

”Olet totisesti isäsi pentu, Kauhea. Mutta tämä ei ole sinun taistelusi. Väisty!”

”Niin juuri. Häivy”, Peloton ärähti ja mulkaisi vihaisesti pentua, joka oli vielä jokin aika sitten ollut hänen suojeleksessaan. Kauhea oli aina ollut koppava ja itsekäs, mutta nyt hänen luonteeseensa oli ilmestynyt uusia, julmia piirteitä. Peloton ei kuitenkaan halunnut tuhlata aikaansa sivuseikkoihin. ”Tämä leikki saa luvan loppua nyt!”

”Hah!” Jätin kuolaa valuvat kulmahampaat kiilsivät keltaisina. ”Aivan oikein, Peloton hyvä. Leikkien aika on ohi. Ja siksi sinun olisi nyt viisainta kääntyä kannoillasi ja paeta. Juokse vain karkuun, niin kuin se pelästynyt pikku pentu, joka olit, kun tapoin Jalon. Olet edelleen se sama pentu, vaikka kuinka mahahtailisit ja murisisit. Peloton, nimensä häpäissyt pelkuri, jolle ei ole Uljasmaassa mitään sijaa!” Hulluus paistoi Jätin silmistä. ”Kuvitteletko tosissasi, että kykenisit kukistamaan minut nyt? Kun olen voimakkaampi kuin koskaan? Sydämeni ja vatsani ovat täynnä tappamieni eläinten henkiä. Heidän voimansa ovat nyt minun. Luiki sinä karkuun ja palaa paviaanilaumaasi

piileskelemään. Jos mahdollisuutesi voittaa olivat jo viimeksi pienet, ne ovat tällä kertaa täysin olemattomat!”

Peloton murisi syvältä kurkustaan. ”Sen kuin louskutat leukojaasi, Jätti. Suurista puheistasi ei ole nyt hyötyä.” Hän alkoi astella määrätietoisesti eteenpäin.

”Sinä siis oikein pyytämällä pyydät.” Jätti köyristi voimakaita harteitaan. ”Hyvä on. Otan siis sydämesi, samalla tavalla kuin otin äsken Suuren vanhemman sydämen.”

Peloton pysähtyi toinen etutassu ilmassa. Hän tunsi sen täri-sevän. *Okanko? Mitä?*

”Kuulit oikein”, Jätti murahti. ”Tapoin sen paviaanin, joka väitti olevansa koko Uljasmaan johtaja. Oikein maukas sydän, niin täynnä henkeä.”

Pelottoman kurkku tuntui äkkiä kuivalta ja kireältä, ja hänen vatsassaan muljahti. Oliko Oka kuollut? Hänen paviaanistävänsä, hänen uskottu liittolaisensa pennusta asti?

Se ei voi olla totta –

Jätin julmasta äänensävyistä kuitenkin saattoi heti kuulla, että tällä kertaa mokoma hirviö ei valehdellut. Raivo ja suru korvensivat Pelottoman sisuskaluja, ja hän syöksähti silmänräpäyksessä juoksuun. Peloton loikki viivana tasangon poikki, jotta saisi viimein upottaa kyntensä Jätin kaulaan.

Ketterät keltaiset hahmot kiirehtivät välittömästi mustaharjaisen johtajansa luo sulkeakseen Jätin suojelevan kehän sisään. Sirokät nostattivat maasta pölyä, joka kohosi pilveksi heinikon ylle. Pelottoman kurkkua poltti ja silmiä pisteli, ja hetken aikaa hänen askeleensa tuntuivat heikon hapanhoilta. Sitten hän puri hampaansa tiukemmin yhteen ja jatkoi päättäväisesti eteenpäin. Nyt Peloton jo tunsi terävien hampaiden

uppoavan lapaansa ja oikeaan kylkeensä. Hän ravisti sudet irti ja löi yhden sivuun kápälänsä voimakkaalla sivalluksella. Peto vingahti ja kierähti tomun sekaan, mutta tilalle tuli heti monta uutta sutta, jotka purivat ja kynsivät häntä keskeytyksettä.

Kaaos nostatti maasta pölyä, jonka muodostamat pyörteet estivät Pelotonta näkemästä kunnolla eteensä. Hän murahteli raivoissaan ja jakeli joka puolelle iskuja, jotka onnistuivat irrottamaan taas muutaman suden. Jätin ivallinen ääni kantautui hänen korviinsa jostain synkän pölypilven uumenista.

”Et siis lopulta onnistunut pelastamaan ketään, Peloton. Et isääsi, et rakasta ystävääsi Uskollista. Et emoasi. Et edes sitä surkeaa paviaania!”

Minun täytyy seurata hänen ääntään, Peloton ajatteli. *Onneksi Jätti ei pysty pitämään kieltään kurissa.* Peloton iski armotta ja sai irrotettua taas yhden suden kimpustaan. Sitten hän syöksyi siihen suuntaan, josta Jätin piikittely tuntui tulevan. Äkkiä Peloton huomasi, että jossain hänen vasemmalla puolellaan taisteltiin, sillä hän kuuli itseään pienemmän leijonan ulahduksia ja pelokkaita ärähdyksiä. Sudet olivat kai jonkun hänen ystävänsä kimpussa. Nyt ei kuitenkaan saanut antaa huomion herpaantua. Lauman muut leijonat selvittäisivät kyllä tilanteen. Itse hän oli jo aivan lähellä Jättiä. Suuren leijonan ääriiviivat alkoivat häämöttää pölyn läpi, ja Peloton jännitti takajalkansa syöksyäkseen loikkaan.

Juuri silloin Kauhea pölähti esiin tomun seasta ja asettui hänen tielleen. Pennun silmät kiiluivat.

”Hyökkäätkö isäni kimppuun? Vai pelastatko Turhan?”

Peloton kauhistui. Hän iski kyntensä maahan ja onnistui hädin tuskin pysäyttämään vauhtinsa ajoissa.

Jätin suunnasta kuului myhäilevä murahdus. ”Tämä on täysin tarpeeton pikku huvitus, pentuni, mutta kieltämättä viihdyttävä. Katsotaan siis, mitä hän päättää. Valitse viisaasti, Peloton.”

Kauhea käänsi pienen päänsä huutaakseen käskyn etäämpänä parveileville susille.

”Tappakaa hänet! Tappakaa petturiveljeni!”

Peloton jähmettyi hetkeksi. Kammottava epävarmuus raastoi hänen mieltään. Hän seisoj ja tuijotti pölyn sekaan. Kahakka, jonka hän oli aiemmin huomannut silmänurkastaan, näkyi nyt paremmin. Kaksi susista oli ajanut Julman erilleen laumasta ja raahasi häntä nyt pois heinikosta kohti paljasta hiekkalaikkua. Sudet olivat upottaneet hampaansa Julman jalkaan ja kylkeen, ja kauhun lamauttaman pennun silmät pyörivät villisti päässä.

”Jätti! Käske sutesi pois!” Peloton ärjäisi. ”Edes sinä et tahdo tappaa omaa pentuasi!”

”Julma ei ole enää minun pentuni”, Jätti murahti ja otti askeleen lähemmäs. ”Hän valitsi vihollisteni puolen. Henkilaumani tehkөөn mielensä mukaan.”

Kauhea virnisti Pelottomalle ilkeän voitonriemuisena. Sudet ulvoivat riemusta, ja kauempaa saapui lisää petoja, jotka syöksivät maassa kyyristelevän Julman kimppuun. Peloton kuuli oman laumansa äänet jostain takaansa. He ärjivät raivosta ja syöksivät apuun, mutta hän itse oli Julmaa lähimpänä. Nyt ei kerta kaikkiaan ollut muita vaihtoehtoja. Hän pyörähti pois Jätin suunnasta ja juoksi susia kohti.

Peloton joutui purkamaan pettymyksensä susiin. Hän näykki ja raastoi ja raateli vihollisiaan silmittömästi. Hän tunsi

hampaidensa uppoavan lämpimään lihaan ja käpäliensä iskeytyvän kalloja ja selkärankoja vasten, kun sudet kaatuivat yksi toisensa jälkeen, surkeasti ulvahdellen ja vinkuen. Vähitellen Pelottoman kuohuvan veren sumentamat silmät alkoivat huomata muutakin kuin vastustajat. Hänen laumansa muut leijonat olivat ehtineet hänen rinnalleen ja kurittivat susia armoa tunteematta.

Vaaka kallistui hetkessä leijonien puolelle, ja jo hetkeä myöhemmin viimeisetkin vielä elossa olevat sudet olivat irtautuneet vastustajistaan ja luikkineet karkuun. Pahasti runneltu ja verta vuotava Julma jäi maahan makaamaan ja läähättämään. Mutta kun Peloton pyörähti ympäri keskittyäkseen taas Jättiin, mustaharjainen hirviöleijona oli kadonnut, ja hänen tyttärensä samoin.

Peloton juoksi heti siihen, missä Jätti oli aiemmin seissyt. Jäljellä oli vain tassunjalkia, talloutunutta kuivaa ruohoa ja tuttu silkkaa pahuutta uhkuva löyhkä.

Hän heitti päänsä taakse ja karjui raivosta.

”Me kaksi kohtaamme vielä, pelkuri! Jonain päivänä vielä!”

Ja se päivä on oleva viimeisesi, Jätti.

LUKU 2

Palaneiden puiden ja hiiltyneen lehvästön katku pisteli Taivaan kärkeä. Koko kaunis metsä oli tuhoutunut. Puunrungot olivat hiiltyneitä luurankoja, ja maa jalkojen alla oli mustunutta mutaa. Kaikesta siitä huolimatta Taivaan sisällä kyti nyt voimakas ja riemunsekainen toivo, sillä hänen elämänkumppaninsa Kallio seisoi aivan hänen vieressään ja tuki häntä jykevällä kyljellään.

Uljasmaa toipuu kyllä, Taivas ajatteli ja sulki silmänsä, jotta olisi aistinut tarkemmin Kallion lämmön ja uroksen rauhoittavat sydämenlyönnit nahkaansa vasten. *Ja niin toipuu myös Kallio. Hän elää kuin elääkin, ja minä rakastan häntä. Millään muulla ei ole väliä.* Taivas ojensi kärkeänsä ja kosketti hellästi sen kärjellä Kallion lavassa ammottavaa haavaa.

”Eikö sinun haavoihisi satu?” hän kuiskasi.

”Ei”, Kallio vastasi hiljaa ja painoi otsansa aivan kiinni hänen kasvoihinsa. ”Ei pahasti. Eikä niillä ole muutenkaan mitään

väliä. Ei nyt, kun me kaksi olemme taas yhdessä. Kaipasin sinua valtavan paljon, Taivas. Et uskokaan kuinka paljon.”

”Ja minä –” Silloin jokin liikahti Taivaan lapojen välissä, ja hän käänsi päätään vilkaistakseen pientä puolinukuksissa nuokahtelevaa paviaaninpoikasta, joka kyyristeli hänen selässään. ”Kallio”, Taivas kuiskasi, ”haluaisin olla näin vielä hetken, tässä aivan rinnallasi, mutta meidän on ryhdyttävä etsimään tälle orvolle emoa. Pikku paviaani ei selviä hengissä, ellei saa pian hoivaa.”

”Me pelastamme hänet kyllä”, Kallio vastasi. ”Luulisin, että olemme sen Suurelle hengelle velkaa. Mutta mistä aiot löytää imettävän paviaaninaaraan, joka suostuu ottamaan hänet? On melkein varmaa, että tyttösen oma emo on kuollut.”

Taivaan ajatukset olivat jo lähteneet liikkeelle. Olisi riskialtista viedä poikanen kilpailevan lauman luo, sillä paviaaniurokset saattoivat toisinaan surmata toisten laumojen poikasia. Nyt oli kuitenkin pakko löytää jostain paviaaniemo, jolla oli omiakin poikasia.

”Naaraspaviaanit ovat lämminsydämissiä, sen minä tiedän hyvin”, Taivas sanoi hiljaa.

”Niin ovat myös naarasnorsut”, Kallio mörähti ja vilkaisi huvittuneena vieressä lojuvaa kaatunutta puunrunkoa kohti. ”Olethan itsekin huolehtinut näistä kahdesta pikku muukalaisesta aina siitä asti, kun heidän oma emonsa menehtyi.”

Gepardinpennut Ketterä ja Vilkas eivät olleet enää aivan pieniä. Taivas huomasi sen nyt, seuraillessaan heidän puuhiaan lempeällä katseellaan. Heidän niskansa pörröinen pentukarva oli pudonnut melkein kokonaan, ja he olivat päivä päivältä pitkäjalkaisempia ja sulavaliikkeisempiä. Siitä huolimatta

kumpikin nuuskutteli nyt hiiltyneen rungon ympärillä kuin pikku pentu. Taivas luuli, että gepardeilla oli jonkinlainen leikki kesken, mutta sitten Ketterä äkkiä vilkaisi ylös Kalliota kohti. ”Täällä tämän alla on jotain. Joku on jäänyt sinne ansaan.”

”Niinkö?” Kallio heilautti korvansa pentuja kohti, vaikka toinen niistä oli repeytynyt pahasti tartuttuaan palavassa metsässä liekkien katkaisemaan oksaan. ”Antakaas kun minä vilkaisen. Siirry syrjään, Vilkas. En halua astua vahingossa tassuillesi.”

Vilkas perääntyi kuuliaisesti, mutta uteliaat sieraimet yhä levällään. Kallio puski runkoa väkevästi kärsänsä paksulla yläosalla, ja kun Taivas tuli hänen avukseen, norsut saivat maahan juuttuneen valtavan puunkappaleen yhteisvoimin irti. Runko nytkähti yhtäkkiä liikkeelle ja kieriä keinahteli maata pitkin muutaman askeleen päähän.

Kun puu oli saatu pois paikaltaan, sen alta paljastui pieni kammio, jossa alkoi heti näkyä liikettä. Pitkä kuono nousi haistelemaan ilmaa ja veti sisään helpottuneen henkäyksen. Esiin ilmestynyttä kuonoa seurasi siro pää, ja sitten syvennyksen kätköistä nousi näkyviin täysikasvuinen maasika, ja sen perässä joukko pentuja.

”Kiitos!” emo röhkäisi ja nyökkäsi aurinkoisesti Taivaalle ja Kalliolle. ”Me menimme pesäämme tulta piiloon, mutta tuo puu kaatui sisäänkäynnin päälle. Olemme kovin kiitollisia, että te tulitte avuksi.”

”Kiittäkää näitä nuoria gepardeja”, Kallio sanoi. ”He kaksi teidät löysivät.”

Maasika nyökkäsi pennuille hieman varautuneen oloisena. ”Kiitos kuuluu siis teille. Tuolla alhaalla oli valtavan kuuma.”

PAVIAANI,

joka on vannonut suojelevansa kaikkia.

NORSU,

jolla on tärkeä tehtävä.

LEIJONA,

joka on valmis panemaan kaiken peliin.

Eläinten sydämiä ahminut Jätti on muuttunut hirviöleijonaksi, joka uhkaa koko Uljasmaan tulevaisuutta. Voivatko Okan suunnitelma, Taivaan viisaus ja Pelottoman kostonjano edes yhdessä enää pysäyttää verenhimoista vallanastajaa?

”Näissä Erin Hunterin kirjoissa suurin vahvuus on mielestäni se, että tunteita herättäviä, vaikeitakin asioita tapahtuu ja niistä selvitään.”

@seikkailuja_sohvannurkassa

KUULE SAVANNIN KUTSU

Lue myös sarjan aiemmat osat:

www.wsoy.fi

NR4.2

9 789510 472774

ISBN 978-951-0-47277-4